

Любен Каравелов

Съдбо моя, невернице...

Съдбо моя, невернице,
де си ма довела?
В чужда земя, в чужда къща
ти си ма вовела!
Сичко чуждо около мен,
нищо нямам свое,
и слънцето, кое греє,
и то не е мое.
Има доста наши хора
в тая земя чужда;
но ни един не помага,
кога стане нужда;
секи мисли само много
пари да спечели,
за да има жена тлъста
и деца дебели;
секи мисли само своето
чувство да отхрани,
за да кажат ближните му:
„Той са немски храни“!
Има още и такива
славни патриоти,
кои мислат, че хората
са техни имоти, –
дадат цванциг за черкова
и за Бог да прости,
па ви казват: „Азе зная,
а вие сте прости“.
На просякът дадат пара
или месо литра,
па са хвалат: „Аз проводих
и Хаджи Димитра“.
Има още и такива
чудни базергяне,
кой лапат, като халва,
хорското имане:
в черкова ли, в школото ли
крачецът им влезе,
дор не земе, щото найде,
няма да излезе.
Попита та от дека си

и българин ли си,
па ти даде да работиш,
като роб да му си.
– „Ти си дължен да работиш
мене ангария,
че аз мисла да избава
наша България“.
Има още и такива
български светила,
кои мразат и майка си,
що ги е родила.
– „Не съм Петров, а Петреско,
ромънско съм чедо“,
казва тоя син български,
защо е говедо.

КРАЙ

Издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Съст. Любен Каравелов.
Под редакцията на Тодор Моллов. Варна: ЛитерНет, 2006
Първо издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Търново: Издала
редакцията на в. „Знание“, 1878.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12028>]